

The Holy See

Poslanica papeža Benedikta XVI.
za 26. svetovni dan mladih
(Madrid, 16.–21. avgust 2011)

»Ukoreninjeni in sezidani v Kristusu ter utrjeni v veri« (Kol 2,7)

Dragi prijatelji,

pogosto mislim na svetovni dan mladih v Sydneyju leta 2008. Tam smo doživeli velik praznik vere, med katerim je Sveti Duh obilno deloval in ustvaril globoko sožitje med udeleženci, ki so prišli z vseh koncev sveta. To srečanje, kot tudi vsa ostala srečanja do tedaj, so obrodila obilne sadove v življenju mnogih mladih in vse Cerkve. Sedaj pa se oziramo že k naslednjemu svetovnemu dnevju mladih, ki bo avgusta 2011 v Madridu. Že leta 1989, nekaj mesecev pred zgodovinskim padcem berlinskega zidu, se je romanje mladih ustavilo v Španiji, v Santiagu de Compostela. Sedaj smo se v trenutku, ko mora Evropa znova najti svoje krščanske korenine, dogovorili za srečanje v Madridu na temo: »Ukoreninjeni in sezidani v Kristusu ter utrjeni v veri« (Kol 2,7). Zato vas vabim na to tako pomembno srečanje za Cerkve v Evropi in vesoljno Cerkve. Želim, da bi vsi mladi, bodisi tisti, ki verujejo v Jezusa Kristusa, kot tudi tisti, ki oklevajo, dvomijo ali ne verujejo Vanj, lahko doživeli to, kar je lahko odločilno za njihovo življenje: izkustvo Gospoda Jezusa, ki je vstal in živi, ter njegove ljubezni do vsakega izmed nas.

1. K virom vaših najglobljih hrepenenj

V vsakem času, tudi v naših dneh, številni mladi čutijo globoko željo, da bi medosebne odnose živeli v resnici in solidarnosti. Mnogi kažejo željo po gradnji pristnih prijateljskih odnosov, po spoznavanju prave ljubezni, po ustanovitvi enotne družine, po doseganju osebne stabilnosti in resnične varnosti, ki bi lahko zagotovila vedro in srečno prihodnost. Iz svoje mladosti vem, da stabilnost in varnost nista vprašanji, ki bi zaposlovali mlade. Vprašanje delovnega mesta in s tem vprašanje varnosti je velik in nujen problem, toda mladost kljub temu ostaja obdobje, v katerem mladi iščejo višje življenje. Če pomislim na svoja takratna leta, se preprosto nismo hoteli izgubiti v normalnosti meščanskega življenja. Hoteli smo doseči to, kar je velikega, novega. Hoteli smo najti življenje samo v njegovi brezmejnosti in lepoti. To je bilo seveda odvisno tudi od drugih okoliščin. V času nacionalsocialistične diktature in med vojno nas je prevladujoča oblast tako rekoč '*priprla*'. Zato smo hoteli ven na prosto, da bi vstopili v širino možnosti biti človek. Verjamem, da je težnja po preseganju običajnega v nekem smislu prisotna v vsakem rodu. Želeti si nekaj več od ustaljenega vsakdana varne službe in hrepeneti po tem, kar je resnično velikega, je sestavni del mladosti. Ali gre morda pri tem le za prazen sen, ki izpuhti, ko odrastemo? Ne, človek je zares ustvarjen za to, kar je velikega, za neskončno. Vsaka druga stvar je nezadostna. Sveti Avguštin je imel prav, ko je rekel, *da je naše srce nemirno, dokler se ne spočije v Tebi*. Največja življenjska želja je znamenje dejstva, da nas je ustvaril On, s katerim smo '*zaznamovanj*'. Bog je življenje, zato vsako bitje teži k življenju. Še na edinstven in poseben način pa človeška oseba, ustvarjena po Božji podobi, hrepeni po ljubezni, veselju in miru. Zato razumemo, kako protislovno je izganjati Boga, da bi človeku omogočili življenje. Bog je vir življenja! Izločiti ga, pomeni ločiti se od tega vira in se neizogibno odpovedati polnosti in veselju: »*Stvar brez stvarnika izgine v nič*«. [1] Današnja kultura ponekod po svetu, zlasti na zahodu, teži k izključevanju Boga ali k obravnavanju vere kot zasebne zadeve brez kakršnega koli pomena za družbeno življenje. Medtem ko skupek vrednot, ki predstavljajo temelj družbe (npr. smisel dostojanstva človeške osebe, solidarnost, delo, družina), prihaja iz evangelija, ugotavljamo neke vrste '*zaton Boga*', pozabljenje, če ne naravnost zavračanje krščanstva in zanikanje prejetega bogastva vere, pri čemer obstaja nevarnost izgube svoje globoke identitete.

Zato, dragi prijatelji, vas vabim, da se še bolj zavzeto podate na pot vere v Boga, Očeta našega Gospoda Jezusa Kristusa. Vi ste prihodnost družbe in Cerkve! Kot je pisal apostol Pavel kristjanom v Kolosih, je imeti korenine, trdne temelje, življenjskega pomena! To je še posebej res danes, ko mnogi nimajo trdnih opornih točk za izgradnjo svojega življenja in postajajo globoko negotovi. Splošni relativizem, po katerem je vse enako in ne obstaja nikakršna resnica, niti kakršna koli absolutna oporna točka, ne rojeva pristne svobode, ampak nestalnost, izgubljenost in prilagodljivost trenutni modi. Mladi imate pravico od predhodnih rodov prejeti trdne oporne točke, da bi sprejeli odločitve in gradili svoje življenje, tako kot mlada rastlina potrebuje trdno oporo, dokler ji ne zrastejo korenine, da bi potem postala visoko drevo, sposobno obroditi sad.

2. Ukoreninjeni in sezidani v Kristusu

Za osvetlitev pomena vere v življenju vernih se želim ustaviti ob vsakem izmed izrazov, ki jih sv. Pavel uporablja v tem stavku: »*Ukoreninjeni in utemeljeni v Kristusu ter utrjeni v veri*« (prim. *Kol 2,7*). V njem lahko opazimo tri podobe: '*ukoreninjen*' kaže na drevo in korenine, ki ga napajajo, '*sezidan*' se nanaša na gradnjo hiše, '*trden*' pa pomeni rast v fizični in moralni moči. Gre za zelo zgovorne podobe. Preden se lotimo komentiranja, je treba preprosto pripomniti, da so v izvorniku ti trije izrazi slovnično v trpni obliki, kar pomeni, da je Kristus pobudnik ukoreninjanja, zidanja in utrjevanja vernikov.

Prva podoba je drevo, trdno zasajeno v zemljo po koreninah, ki ga napravljajo stabilnega in ga hranijo. Brez korenin bi ga podrl veter in bi odmrlo. Kakšne pa so naše korenine? Starši, družina in kultura naše dežele, ki so izredno pomembna sestavina naše identitete. Toda *Sveto pismo* razodeva še drugo identiteto. Prerok Jeremija piše: »*Blagoslovljen mož, ki zaupa v Gospoda in je Gospod njegovo zaupanje. Je kakor drevo, zasajeno ob vodi, ki steza svoje korenine k potoku, ne boji se, ko pride vročina, njegovo listje ostane zeleno; v sušnem letu ne trpi pomanjkanja in ne neha roditi sadu*« (*Jer 17,7–8*). Pognati korenine za preroka pomeni položiti svoje zaupanje v Boga. Pri Njem zajemamo svoje življenje, brez Njega ne bi mogli zares živeti. »*Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu*« (*1 Jn 5,11*). Jezus predstavlja sam sebe kot življenje (prim. *Jn 14,6*). Zato krščanska vera ni samo vera v resnice, ampak predvsem osebni odnos z Jezusom Kristusom, je srečanje z Božjim sinom, ki daje nov dinamizem vsemu bivanju. Ko vstopamo v osebni odnos z njim, nam Kristus razodeva našo identiteto, življenje pa se v polnosti uresničuje v prijateljstvu z njim. V mladosti napoči trenutek, ko si vsakdo izmed nas postavi vprašanje: kakšen smisel ima moje življenje, čemu je namenjeno, kam naj bo usmerjeno? To je najpomembnejše vprašanje, ki lahko mlado dušo včasih tudi dolgotrajno vznemirja. Mlad človek razmišlja, kakšno delo naj opravlja, kakšne družabne odnose naj vzpostavi in katera čustva naj razvije ... V tem okviru razmišljam o svoji mladosti. Nekako sem se zelo zgodaj zavedel, da me je Gospod hotel za duhovnika. Toda po vojni, ko sem bil v semenišču in na univerzi dejansko na poti k temu cilju, sem moral to gotovost znova osvojiti. Moral sem se vprašati, če je to zares moja pot? Je to res Gospodova volja zame? Bom sposoben ostati zvest Njemu in biti v polnosti na razpolago Njemu, v Njegovi službi? Taka odločitev mora biti tudi težka, saj ne more biti drugače. Toda potem se je pojavila gotovost, češ, dobro je tako! Da, Gospod me želi, zato mi bo dal tudi moč. S tem, ko ga poslušam, ko hodim skupaj z Njim, postajam zares jaz. Ni važna uresničitev mojih želja, ampak Njegova volja. Tako življenje postane pristno.

Kot korenine držijo drevo trdno zasajeno v zemljo, tako dajejo temelji hiši trajno stabilnost. Po veri smo utemeljeni v Kristusu (prim. *Kol 2,7*), kot je hiša zgrajena na temeljih. Zgodovina Cerkve pozna veliko svetnikov, ki so svoje življenje zgradili na Božji Besedi. Prvi izmed njih je Abraham. Naš oče po veri je ubogal Boga, ki je zahteval, naj zapusti očetovo hišo in se poda v tujo deželo. »*Abraham je verjel Bogu in to mu je bilo šteto v pravičnost, in imenovan je bil Božji prijatelj*« (*Jak 2,23*). Biti utemeljeni v Kristusu pomeni konkretno odgovoriti na Božji klic, zaupati Vanj in v uresničevanje njegove Besede. Sam Jezus opominja svoje učence: »*Kaj me kličete: 'Gospod,*

Gospod«' in ne delate tega, kar pravim?» (Lk 6,46). In s pomočjo podobe gradnje hiše dodaja: »Pokazal vam bom, komu je podoben človek, ki pride k meni in posluša moje besede ter jih uresničuje; podoben je človeku, ki je zidal hišo, globoko kopal in postavil temelj na skalo. Ko je nastala povodenj, se je vodovje ulilo proti tej hiši, a je ni moglo omajati, ker je bila trdno sezidana« (Lk 6,47–48).

Dragi prijatelji, gradite svojo hišo na skali, podobno kot človek, ki je *'globoko kopa'*. Skušajte tudi sami vsak dan slediti Kristusovi besedi. Doživljajte ga kot pravega Prijatelja, s katerim je dobro deliti pot vašega življenja. Z njim ob strani se boste lahko pogumno in z upanjem soočili s problemi, pa tudi z razočaranji in porazi. Nenehno se srečujete s predlogi za lažjo pot, toda sami opazate, da so ti predlogi varljivi, saj vam ne prinašajo vedrine in veselja. Samo Božja Beseda vam kaže pristno pot, samo vera, ki nam je bila posredovana, je luč, ki razsvetljuje pot. Hvaležno sprejmite ta duhovni dar, ki ste ga prejeli od svojih družin, in si prizadevajte, da se boste odgovorno odzvali na Božji klic ter postali odrasle osebe v veri. Ne verjemite tistim, ki vam pravijo, da ne potrebujete drugih za izgradnjo svojega življenja! Nasprotno, naslonite se na vero svojih dragih, na vero Cerkve in se zahvalite Gospodu, da ste jo prejeli in ponotranjili!

3. Trdni v veri

Bodite *»ukoreninjeni in sezidani v Kristusu ter utrjeni v veri«* (prim. Kol 2,7). Pismo, iz katerega je bilo vzeto to vabilo, je sv. Pavel napisal zato, da bi odgovoril na natančno določeno potrebo kristjanov v Kolosih. Njihovo skupnost so namreč ogrožale nekatere kulturne težnje tistega časa. Naše kulturne okoliščine, dragi mladi, so v mnogih ozirih podobne okoliščinah v takratnih Kolosih. Danes želi močan laicistični miselni tok izriniti Boga iz življenja posameznikov in družbe ter skuša ustvariti *'ra'* brez Njega. Toda izkušnja uči, da svet brez Boga postane *'pekel'*, kjer prevladuje sebičnost, spori v družinah, sovraštvo med ljudmi in narodi, pomanjkanje ljubezni in upanja. Nasprotno pa tam, kjer ljudje in narodi sprejmejo Boga, ga častijo v resnici in poslušajo njegov glas, konkretno nastaja civilizacija ljubezni, kjer se spoštuje vsak človek v njegovem dostojanstvu in raste občestvo, ki rojeva svoj sad. So pa tudi kristjani, ki se pustijo zapeljati laicistični miselnosti ali pa jih pritegnejo religiozni tokovi, ki jih vodijo stran od vere v Jezusa Kristusa. Spet drugi, ki se ne pridružijo tem pobudam, so preprosto pustili, da se je njihova vera ohladila, kar ima neizogibno negativne posledice na moralnem področju.

Brate, ki so se okužili z evangeliju tujimi idejami, apostol Pavel opozarja na moč umrlega in vstalega Kristusa. Ta skrivnost je temelj našega življenja, središče krščanske vere. Vse filozofije, ki jo zavračajo kot *»nespamet«* (1 Kor 1,23), kažejo svoje meje pri srečevanju z velikimi vprašanji človeškega srca. Zato vas želim tudi jaz kot naslednik apostola Petra potrditi v veri (prim. Lk 22,32). Trdno verujemo, da se je Jezus Kristus daroval na križu, da bi nam podaril svojo ljubezen. V svojem trpljenju je nosil naše trpljenje, nase je prevzel naše grehe, nam pridobil odpuščanje in

nas spravil z Bogom Očetom, pri čemer nam je odprl pot večnega življenja. Na ta način smo bili osvobojeni tega, kar najbolj ovira naše življenje: suženjstvo greha, zato lahko ljubimo vse ljudi, celo sovražnike, in delimo to ljubezen z brati, ki so v težavah in živijo v revščini. Dragi prijatelji, križa se pogosto bojimo, ker se nam zdi kot zanikanje življenja. V resnici pa je ravno nasprotno! Križ predstavlja Božji 'da' človeku; je najvišji izraz njegove ljubezni in vir večnega življenja. Iz Jezusovega srca, ki se je odprlo na križu, je priteklo to Božje življenje, ki je vedno na razpolago vsakomur, ki se odloči zazreti se v Križanega. Zato vas moram povabiti, da sprejmete Jezusov križ, znamenje Božje ljubezni, kot vir novega življenja. Brez umrlega in vstalega Kristusa ni odrešenja! Samo on lahko osvobodi svet od zla in spodbudi rast kraljestva pravičnosti, miru in ljubezni, po katerem vsi hrepenimo.

4. Verovati v Jezusa Kristusa, ne da bi ga videli

Evangelij nam opisuje izkušnjo vere apostola Tomaža pri sprejemanju skrivnosti Kristusovega križa in vstajenja. Tomaž je bil član skupine dvanajstih apostolov, hodil je za Jezusom, bil neposredna priča njegovih ozdravljanj in čudežev, poslušal je njegove besede in doživel občutek izgubljenosti ob njegovi smrti. Na velikonočni večer se Gospod prikaže učencem, vendar Tomaža ni zraven. Ko mu drugi povedo, da je Jezus živ in se jim je prikazal, izjavi: *»Če ne vidim na njegovih rokah rane od žeblicev in ne vtaknem prsta v rane od žeblicev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval«* (Jn 20,25).

Tudi mi bi želeli videti Jezusa, govoriti z njim in močneje doživeti njegovo prisotnost. Danes je dostop do Jezusa za mnoge otežen. Kroži namreč veliko število podob o Jezusu, ki se izdajajo za znanstveno utemeljene ter mu odvzemajo njegovo veličino in edinstvenost Njegove osebe. Zato je skozi leta študija in meditacije v meni dozorela misel, da bi nekaj od svojega izkustva osebnega srečanja z Jezusom posređoval naprej v knjigi, da bi na nek način pomagal videti, slišati, dotakniti se Gospoda, v katerem nam je Bog prišel naproti in se dal spoznati. Sam Jezus namreč pravi Tomažu, potem ko se je osem dni pozneje znova prikazal učencem: *»Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren«* (Jn 20,27). Tudi mi lahko pridemo v čutni stik z Jezusom, položimo tako rekoč roko v znamenja njegovega trpljenja, znamenja njegove ljubezni. V zakramentih nam je Jezus še posebej blizu in se nam daruje. Dragi mladi, naučite se 'videti' in 'srečati' Jezusa v evharistiji, kjer je prisoten in nam je blizu, tako da postane celo hrana za našo pot. Pa tudi v zakramentu pokore in sprave, v katerem Gospod izkazuje svoje usmiljenje, ko nam vedno ponudi svoje odpuščanje. Priznajte in služite Jezusu tudi v ubogih, bolnih in v bratih, ki so v težavah in potrebujejo pomoč.

Vzpostavite in gojite osebni dialog z Jezusom Kristusom, v veri. Spoznavajte ga s pomočjo branja evangelijev in *Katekizma Katoliške Cerkve*, pogovarjajte se z njim v molitvi, zaupajte mu, saj vas ne bo nikoli izdal! *»Vera je najprej osebna pripadnost Bogu; hkrati in neločljivo pa je tudi svobodna*

pritrnitev celotni resnici, ki jo je razodel Bog«. [2] Tako si boste lahko pridobili zrelo in trdno vero, ki ne bo utemeljena zgolj na verskem čutu ali na nekem medlem spominu na verouk iz otroštva. Boga boste lahko spoznali in pristno zaživali iz njega, kot je storil tudi apostol Tomaž, ko je pokazal svojo vero v Jezusa: »*Moj Gospod in moj Bog!*«

5. Priče s podporo vere Cerkve

Takrat mu je Jezus rekel: »*Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!*« (Jn 20,29). Pri tem misli na pot Cerkve, utemeljene na veri očitvidcev: apostolov. Tako lahko razumemo, da je naša osebna vera v Kristusa, ki se je rodila iz dialoga z Njim, vezana na vero Cerkve. Nismo namreč osamljeni verniki, ampak smo po krstu člani te velike družine. Vera, ki jo izpoveduje Cerkev, daje gotovost naši osebni veri. Vera, ki jo izpovedujemo pri nedeljski maši, nas varuje pred nevarnostmi, da bi verovali v nekega Boga, ki ni tak, kakršnega nam ga je razodel Jezus: »*Vsak verujoči je kakor člen v dolgi verigi verujočih. Ne morem verovati, ne da bi me nosila vera drugih, in s svojo vero prispevam k nošenju vere drugih*«. [3] Vedno se zahvaljujmo Gospodu za dar Cerkve, ki nam omogoča, da napredujemo z gotovostjo vere, ki nam daje resnično življenje (prim. Jn 20,31).

V zgodovini Cerkve so svetniki in mučenci zajemali iz slavnega Kristusovega križa moč za zvestobo Bogu vse do daritve samega sebe. V veri so našli moč za premagovanje lastnih slabosti in preseganje vseh težav. Apostol Janez pravi: »*Kdo premaga svet, če ne tisti, ki veruje, da je Jezus Božji Sin*« (1 Jn 5,5). Zmaga, ki izhaja iz vere, je zmaga ljubezni. Koliko kristjanov je bilo in so še žive priče moči vere, ki se izraža v ljubezni. To so bili tvorci miru, delavci za pravico, sooblikovalci bolj človeškega sveta, sveta bo Božji volji. Kompetentno in profesionalno so delovali na različnih področjih družbenega življenja in učinkovito prispevali za dobro vseh. Ljubezen, ki izhaja iz vere, jih je pripeljala k zelo konkretnemu pričevanju v dejanjih in besedah. Kristus ni dobrina le za nas same, ampak je najdragocenejša dobrina, ki jo moramo deliti z drugimi. V obdobju globalizacije bodite pričevalci krščanskega upanja po vsem svetu. Mnogo je namreč tistih, ki si želijo prejeti to upanje! Pred grobom prijatelja Lazarja, ki je bil mrtev že štiri dni, je Jezus, preden ga je priklical nazaj v življenje, rekel sestri Marti: »*Če boš verovala, boš videla Božje veličastvo*« (Jn 11,40). Tudi vi boste, če boste verovali, če boste vsak dan znali živeti in pričevati svojo vero, postali orodje, po katerem bodo drugi mladi tako kot vi našli smisel in veselje življenja, ki se rojeva iz srečanja s Kristusom!

6. Na poti na svetovni dan mladih v Madridu

Dragi prijatelji, znova vas vabim na svetovni dan mladih v Madrid. Z globokim veseljem pričakujem

vsakega izmed vas osebno. Kristus vas želi utrditi v veri po Cerkvi. Odločitev za vero v Kristusa in hojo za njim ni lahka, saj jo ovirajo osebne nezvestobe in številni glasovi, ki kažejo lažje poti. Ne prepustite se malodušnosti, ampak raje iščite podporo krščanske skupnosti in Cerkve! Skozi letošnje leto se marljivo pripravljajte na srečanje v Madridu s svojimi škofi, duhovniki ter odgovornimi za mladinsko pastoralo po škofijah, župnijah, združenjih in gibanjih. Kakovost našega srečanja bo odvisna predvsem od duhovne priprave, molitve, skupnega poslušanja Božje Besede in medsebojne podpore.

Dragi mladi, Cerkev računa na vas! Potrebuje vašo živo vero, ustvarjalno ljubezen in dinamizem vašega upanja. Vaša prisotnost prenavlja Cerkev, jo pomlaja in ji daje novega poleta. Zato so svetovni dnevi mladih milost ne le za vas, ampak za vse Božje ljudstvo. Cerkev v Španiji se dejavno pripravlja, da vas sprejme in skupaj z vami doživi radostno izkustvo vere. Zahvaljujem se škofijam, župnijam, svetiščem, redovnim skupnostim, cerkvenim druženjem in gibanjem, ki velikodušno pripravljajo ta dogodek. Gospod jih bo brez dvoma blagoslovil, Devica Marija pa naj spremlja to pot priprave. Ona je ob angelovem oznanilu z vero sprejela Božjo Besedo. Z vero je privolila v delo, ki ga je Bog vršil v njej. S tem, ko je izrekla svoji *fiat*, svoj '*da*', je prejela dar velikanske ljubezni, ki jo je vodil do tega, da se je vsa podarila Bogu. Naj posreduje za vsakega izmed vas, da bi na prihodnjem svetovnem dnevu lahko rasli v veri in ljubezni. Zagotavljam vam svojo molitev in vas iz srca blagoslavljam.

Vatikan, 6. avgust 2010, praznik Gospodovega spremenjenja na gori

Papež Benedikt XVI.

[1] *Pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu* (CS), 36.

[2] *Katekizem Katoliške Cerkve* (KKC), 150.

[3] *KKC*, 166.

